

Şahide Yüksel

(1921-5 Şubat 1984)

Şahide Yüksel'i, Hanımlar Rehberi'nde "İmana fedakârâne hizmet eden bir hanımın manzumesidir" sunumuyla yer alan şiirinden tanıyoruz.

O Risâle-i Nur tarihinde "saff-ı evvel"ler içinde yer alan şefkat kahramanlarından bir tanesi.

Bediüzzaman Said Nursî 1944'ün bahar mevsiminde geldiği Emirdağ'da 1947 senesinin sonuna kadar sıkı bir tarassut altında ikamet ettirilir.

Şahide Yüksel işte bu sırada Bediüzzaman Hazretleri ile tanışmış, hayatının son ânına kadar Nurların naşiri olmuştur.

(İki yıl önce Afyon'a dergimizin bir programı için gittiğimizde Şahide Yüksel'in yetiştirdiği hanımlarla da tanışma fırsatımız oldu. Hatıralarını ağlayarak anlatıyorlardı.)

Necmeddin Şahiner'in Son Şahitler isimli eserinde kendisiyle yapılan bir sohbet bulunmakta. Biz de değerli kızı Ülker ve damadı yazar Kemal Ural* ile hatıralarını yâd ettik. Sohbetimizin bir kısmını paylaşalım ve aziz ruhunu bu vesileyle rahmetle analım. (Bizim Aile dergisinin bu ayki sayısı "İslâmın Kardelenleri" başlığını taşıyor. Şahide Yüksel ile daha geniş bilgilere dergimizden de ulaşabilirsiniz.)

Kendisi de annesi ile birlikte zaman zaman Üstad Hazretleri ile görüşen kızı Ülker Ural anlatıyor:

Evimiz okul gibiydi

Emirdağ'dayız. Annem hep duyarmış 'Bediüzzaman diye büyük bir zat varmış, evine ziyaretçi almıyor.' Onu ancak kır gezisine çıktığında görmek mümkün olduğundan hep yolda beklermiş. Babam da annemin bu haline kızarmış. Bir gün öğretmen olan babam Üstadı ziyarete gidiyor. "Şahide ile görüşmek istiyorum" diyor Üstad. Biz de yaz tatili için Eskişehir Çifteler'de dedemlerdeyiz. Annem geleli iki gün olmasına rağmen, "Hadi çocuklar gidiyoruz" dedi. Sanki babamla Üstadın konuşmasını duymuş gibi. Babam bize haber verme hazırlıkları yaparken, karşısında bizi görünceki şaşkınlığını unutmam. Ertesi gün onun kır gezmesine çıkma saatinde yolda bekledik. Arabasını durdurduk. Hiç elini vermezdi, annem cübbesinin kolunu öptü. Biz de dinliyoruz. Annemin adı Şadiye idi. Üstad "Sen Şahide'sin. Seni bana bildirdiler. Seni kızkardeşim Alime Hanım'ın yerine kabul ediyorum. Senin sülâleni kendi sülâlem kabul ediyorum. Sana görevler vermek istiyorum. Kur'ân okumayı biliyor musun?" diye soruyor. Annem ağlayarak, "Bilmiyorum" diyor. "Öğrenirsin, öğrenirsin!" diyor Üstad Hazretleri. Annem çok kısa bir zamanda babamdan Kur'ân öğrendi. Evimizde zaten o zamanlar fazla eşya da

yok. Çalışma masaları benzeri sehpa yaptık. Risâle sohbeti için gelenler oturuyorlar, dinliyorlar. Zaman zaman risâle yazıyorlar. Ev okul gibi oldu...

O sıralarda herkes elle Risâleleri yazıyor. Bilmeyenler de ellerindeki örneğe baka baka yazıyorlar. Benim de öyle yazdığım risâleler vardır. Üstada gönderip, tashihinden geçtikten sonra altına dua yazar, iade ederdi. Kalem renk renkti...

Sonra babamın Bolvadin'e tayini çıktı. Üstad Hazretleri bu defa da, "Bolvadin hanımları için seni vazifelendiriyorum. Onlara Risâle-i Nur'ları, dinî vecibelerini öğreteceksin!" diyerek anneme yine vazife verdi.

Üstad Hazretlerinden alınan vazifeler...

Mübarek Üstadım o kadar boğuk bir sesle konuşurdu ki, ben pek anlayamazdım. Annem çok iyi anlardı. Gözü hep yerde "Evet, evet" derdi annem. Biz Üstadımızın gözünün içine bakmak isterdik, gözüne baktırmazdı. Gözü sanki bulanıkmiş, bir perde varmış gibi görünürdü.

Annem her seferinde vazifeleri alır, gayretle çalışmaya başlardı. Kalabalık bir hanım grubu oluştu. Zaten ortalık o sıralar karışık, çok yasaklar var. Babam öğretmen olduğu için çekinir, "Şahide dikkat et!" derdi. Annem hiçbir şeyden çekinmez "Ben ne öğretiyorum ki! Kur'ân, dini vecibeler... Gelsinler baksınlar!" derdi.

Fedakârâne gayretler...

Annem derdi ki: "Ben ilkokulu bile tam bitirmedim, üçüncü sınıftan mezunum. Hiçbir şey bilmiyorum, heyecanlanıyorum. Ama kitabı elime alınca sanki birisi bana söylüyor, içime bir şeyler doğuyor, anlatıyor anlatıyorum... Ders bitiyor, ama hiç kimse bitsin de ayrılın istemiyor. Ben de onlara, 'Hadi artık evinize gidin. Bu kadar yeter. Çoluk çocuğunuz, eşiniz, işiniz var...' diyorum. Ancak o zaman ayrılıyorlar."

Şahide Yüksel kimi zaman eşi Abdurrahman Beyin getirdiği Üstadın çamaşırlarını yıkar. Beyi de durular, asar ve kurduğunda katlayıp geri götürür. Zira Bediüzzaman, Şâfiî olduğundan kadınların elinin değdiği kıyafetleri giymez. Kimi zaman da Üstadın sevdiği yemekleri hazırlar ve eşiyle gönderir. Karşılıksız hiçbir şey kabul etmeyen Bediüzzaman Hazretleri de mutlaka para mukabilinde bunları alır.

Konuyla ilgili annesinin kendisine anlattığı tatlı bir hatırayı paylaşıyor bizimle Ülker Ural:

"Eskiden pandispanya derdik. Bir tür kek... Üstad Hazretleri çok severmiş bunu. Annem de zaman zaman pişirip gönderirmiş. Ama bir zaman tavuklar yumurta vermeyi kesmişler. Annem bahçede oturup bir gün tavuklara üzgün şekilde, 'Siz bu aralar bana yumurta vermiyorsunuz ki, Üstadıma bir pandispanya yapayım' diye serzenişte bulunmuş. Bu konuşmaya cevap verir gibi tavuğun biri gıdıklamaya başlamış. Bir şeyler göstermek ister gibi odunların arasına girip çıkıyormuş. Annem merakla gidip bakıyor ki ne görsün, bir yumurta deposu! Tavuk yumurtaların yerini böyle göstermiş anneme. Tabii hemen pandispanya hazırlıklarına başlıyor büyük bir sevinçle..."

Notlar:

* Kemal Ural, Risâle-i Nur Külliyyatından Sözler'in Ankara'da yeni yazı ile resmen matbaalarda basılmasında emeği geçen Atıf Ural'ın Ağabeyidir. Kardeşi Atıf Ural'ı Risâle-i Nur'larla o tanıştırmıştır.

* Bediüzzaman Hazretlerinin "imana fedakârâne hizmet eden" hanım talebesi Şahide Yüksel, aynı zamanda gazeteci yazar Nuriye Akman ve Ali Ural'ın da anneanneleridir.

* Şahide Yüksel kızına gelen bütün evlenme tekliflerini Bediüzzaman'a ileterek onunla istişare yapıyor. "Hele dursun biraz!" cevabıyla karşılaşıyor her defasında. Kemal Ural'ın teklifi ise daha kendisine bahsedilmeden "Ben Ülker'i Kemal'e verdim. Hayırlı olsun!" diye duâ ediyor.

* Kıymetli Ülker ve Kemal Ural çiftinin anlattıkları bu kadar değil elbette. Ne yapalım ki, yerimiz sınırlı. O bilgileri,

resimleri, dergileri başka çalışmalarda değerlendirme duâsıyla...

07.02.2010